

šuje opravné prostředky, a že pak obžalovaný s prohlášením svého obhájce souhlasil. Vzdání se opravného prostředku podle zákona předpokládá již pojmově, by si byl obžalovaný vědom možnosti, napadati rozhodnutí opravnými prostředky, přes toto vědomí však jasně a vážně prohlásil, že se této zákonem mu poskytnuté výhody vzdává. O takovém prohlášení nelze v souzeném případě mluvit, an obžalovaný ihned po udělení právního poučení se odchýlil od původního svého prohlášení a na podání zmateční stížnosti trval a trvá, což svědčí jasně o tom, že bylo jen ukvapeně a nepromyšleně učiněno, aniž si uvědomil všechny důsledky svého projevu. Není proto závady, by zmateční stížnost nebyla k soudu přijata a věcně vyřízena.

Čís. 3640.

Úkolem zodpovědného redaktora jest pečovati o to, by obsah tiskopisu jím redigovaného byl s hlediska trestního práva nezávadným, by nebyl do tiskopisu pojat článek s trestným obsahem.

Řádné plnění tohoto úkolu zajišťuje si zodpovědný redaktor jen, učiní-li vhodná opatření dostatečná k tomu, by nebyl do tiskopisu pojat článek, jehož pojetí do tiskopisu neschválil.

Zanedbáním povinné péče je i nedostatek opatření, by tiskopis nebyl tištěn a rozšiřován, činí-li nemoc, nutná cesta nebo jinaká překážka zodpovědnému redaktoru nemožným splnění jeho úkol, najmě zamezení, by článek závadného obsahu nebyl do tiskopisu pojat.

Přestupek (přečin) podle čl. III. zákona čís. 142/1868 je deliktem kulposním, při čemž culpa, která se k tomuto deliktu vyžaduje, není zvláštním druhem nedbalosti, nýbrž má tytéž podstatné vlastnosti jako culpa podle trestního zákona vůbec; pachatel se tu tresce pro příčinnou souvislost činu s výsledkem, proto, že se z nedbalosti dopustil trestného činu, založeného obsahem tiskopisu.

Z této právní povahy deliktu plyne jednak, že se výše trestu řídí výsledkem činu, závažností a velikostí deliktu obsahového, z nedbalosti uveřejněného nebo rozšiřovaného, jednak redaktor nemůže býti odsouzen i pro přečin i pro přestupek, byl-li týmž nedbalým opomenutím povinné péče uveřejněn nebo rozšiřován tiskopis zakládající svým obsahem skutkovou podstatu různých deliktů, z nichž jeden sám o sobě opodstatňoval by odsouzení pro přečin, druhý sám o sobě jen pro přestupek zanedbání povinné péče.

Byly-li však závadné věty uveřejněny sice v témž čísle časopisu, nebyly však obsaženy v témž článku, nýbrž v různých člancích, byl zodpovědný redaktor povinen, by se o bezzávadnosti každého jednotlivého článku přesvědčil zvláště; proto se uveřejněním oněch článků dopustil trestného činu zanedbání povinné péče v několika směrech (několika reálně se sbíhajících opomenutí); jest proto v tomto případě posouditi a kvalifikovati každý jednotlivý z oněch deliktů zvlášť a samostatně.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Podněcování (§ 15 čís. 3 zák. na ochr. rep.) k zločinu vzpoury podle § 159 voj. tr. zák. a k pokusu o násilnou změnu demokraticko-republi-

kánské ústavy ve vládu dělníků a rolníků, byli-li ve článku dělníci a rolníci ve vojenských kabátech vybízeni, by se nedali zneužiti proti vlastním bratřím ve vlastní zemi, nýbrž by společně s dělníky a rolníky mimo kasárny považovali vykořisťovatele a imperialisty za společného nepřítele a podle toho s nimi jednali.

Podněcování podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. může se státi také způsobem skrytým; i kritika, o sobě přípustná, může se zvrhnouti v hanobení a pobuřování.

Tajnou ve smyslu § 17 zák. na ochr. rep. je i taková organizace, která, majíc ve skutečnosti účel v odst. prvéu uvedený, předstírá jiný účel.

Spadají sem komunistické obranné sbory dělníků; účel obrana proti násilí fašistů jest tu předstírán.

Rozhodným pro posouzení, zda jde v projevu o hanobení republiky podle čís. 5 či o pobuřování proti demokraticko-republikánské formě státu podle čís. 1 § 14 zák. na ochr. rep., jest účel projevu; směřuje-li projev k tomu, by byl v osobách, kterým svědčí, vzbuzen neb alespoň prohlouben duševní stav, předpokládaný pojmem pobuřování (duševní stav nepřející dalšímu trvání demokraticko-republikánské ústavy), jde o přečin § 14 čís. 1 zákona; je-li účelem projevu jen vzbuzení duševního stavu, který si republiky neváží a jí opovrhne, aniž by se vystupňoval v náladu dalšímu trvání její v platné formě ústavy nepříznivou, jde jen o přečin § 14 čís. 5 zákona.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm I 283/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. března 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle třetího odstavce § 42 zákona na ochranu republiky a čl. III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a přestupku podle druhého odstavce § 42 zákona na ochranu republiky a čl. III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. Zároveň podle § 290 tr. ř. zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výroku, jímž byl obžalovaný pro čin uvedený pod A) rozsudkového výroku vedle přečinu podle třetího odstavce § 42 zákona na ochr. rep. a čl. III. zákona čís. 142/1868 ř. zák. uznán vinným též přestupkem podle druhého odstavce § 42 zákona na ochr. rep. a čl. III. zákona čís. 142/1868 ř. zák., dále ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a obžalovaného odsoudil za zbývající trestné činy, t. j. za přečin podle třetího odstavce § 42 zák. na ochr. republiky a čl. III. zákona čís. 142/1868 ř. zák., týkající se činů uvedených pod A), C), a), c) rozsudkového výroku a za přestupek podle druhého odstavce § 42 zákona na ochranu republiky a čl. III. zákona čís. 142/1868 ř. zák., týkající se činů uvedených pod B), C), b) rozsudkového výroku, podle § 42 odst. 3 zákona na ochranu republiky za použití § 260 b) tr. zák. se zřetelem na § 267 tr. zák. k novému trestu.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje výslovně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 4 a čís. 9 písm. a) tr. ř., věcně i důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř., tvrdíc mezi jiným, že v jedné ze závadných částí novinářských článků, v níž shledává napadený rozsudek objektivní skutkovou podstatu přečinu § 14, čís. 1 zákona na ochranu republiky, lze spatřovati nanejvýše přestupek, správně přečin hanobení republiky podle § 14 čís. 5 téhož zákona, takže by v nezamezení otisku dotčeného projevu stěžovatelem šlo o přestupek, nikoliv — jak rozsudek za to má — o přečin podle čl. III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. v doslovu § 42 zákona na ochranu republiky. Stížnost jest ve všech směrech neodůvodněná. Rozsah, ve kterém lze uplatňovati neúplnost řízení soudu prvé stolice jako zmatek čís. 4 § 281 tr. ř., jest určen rozsahem průvodních návrhů zaznamenaných v zápise o hlavním přelíčení. Uplatňování širší průvodní věty nebo dalších průvodních prostředků nad rozsah řečených záznamů jest uplatňováním novot, pro něž není ve zrušovacím řízení místa, takže k nim v řízení tom nelze přihlížeti. Podle záznamu protokolu navrhl obhájce výslech svědků Hermíny K-é a Josefa G-a o obhajobě obžalovaného, který se hájil podle protokolu o zodpovědném výslechu — čteného při hlavním přelíčení — tím, že byl v době od soboty (27. října 1928) dopoledne až do pondělka (29. října 1928) — tedy v době významné pro otisk statí označených v rozsudku jako statě C a, b, c, — mimo P., a ústně při hlavním přelíčení tím, že v některém z dotčených případů byl nemocen, že poslal v jednom případě onemocnění svou choť (Hermínu K-ou) do redakce se vzkazem, že do redakce nepřijde, že byl 27. října 1928 nemocen a měl 41 stupňů horečky, lékaře že neměl, léčila ho žena, bylo to prý právě 27. října, kdy poslal asi v 9½ hod. svou choť do redakce a tato mu, když přišla zpět, sdělila, že to vyřídila redaktoru G-ovi. Návrh byl soudem zamítnut, a to právem, třebaž nelze souhlasiti zúplna s důvody zamítacího usnesení, uvedenými v rozsudku. Úkolem zodpovědného redaktora jest pečovati o to, by obsah tiskopisu jím redigovaného byl s hlediska trestního práva nezávadným, by nebyl do tiskopisu pojat článek s obsahem trestným. Řádné plnění tohoto úkolu zajišťuje si zodpovědný redaktor jen, učiní-li vhodná opatření dostatečná k tomu, by nebyl do tiskopisu pojat článek, jehož pojetí do tiskopisu neschválil. Zanedbáním povinné péče je tudíž i nedostatek opatření, by tiskopis nebyl tištěn a rozšiřován, činí-li nemoc, nutná cesta nebo jinaká překážka zodpovědnému redaktoru nemožným splnění jeho úkol, nanejvýše zameziti, by článek závadného obsahu nebyl do tiskopisu pojat. Prostředek, jímž přes takové překážky v osobě dosavadního zodpovědného redaktora, lze zameziti přestávky ve vydávání tiskopisu, určuje třetí odstavec § 10 zákona o tisku. Že však stěžovatel dal alespoň podnět k tomu, by se pro dobu jeho nepřítomnosti v P., kde se dotčený tiskopis vydává, nebo pro dobu jeho nemoci uvázala způsobem vyhovujícím předpisům zákona o tisku jiná osoba v úkol zodpovědného redaktora a zprostila ho tímto zákonitým platným způsobem povinnosti

péče o obsah tiskopisu, nebylo obhajobou a nebylo tudíž ani průvodním návrhem obhájcovým tvrzeno; pouhý vzkaz, že do redakce nepřijde, třebas jiné osobě súčasťněné na redakci tiskopisu, takovým podnětem není. Nehledíc k tomu nebyla vůbec tvrzena překážka řečené intensity. Nebylo tvrzeno, že stěžovatel musil odcestovati tak náhle nebo v takovou dobu, že nemohl před odjezdem zkoumati a určit články pro dotčené číslo tiskopisu, nebo že místo, kam odcestoval, bylo tak vzdálené od P. nebo bez tak dostatečného spojení, že stěžovatel nemohl ani telefonickou ani jinakou cestou vykonati na obsah tiskopisu vliv, jakž byl povinen. A nebylo tvrzeno, že nemoc byla tak vážná, že stěžovatel nebyl s to, by se obeznámil s chystaným obsahem tiskopisu a zkoumal jeho význam s hlediska trestního práva. Nutný k tomu styk s redakcí a s tiskárnou není však v každém případě předem nemožným již proto, že byl snad stěžovatel upoután na lůžko; tvrzenou nemocí a nepřítomností v P. mohla býti stěžovateli péče o bezvadný obsah tiskopisu jím redigovaného také jen ztížena, ale nemusila mu býti znemožněna. Proto nemohl — nehledíc k tomu, že šlo jen o jedno ze tří závadných čísel tiskopisu — ani kladný výsledek navržených průvodů zabrániti závěru, že stěžovatel zanedbal povinnou péči, již konati zodpovědnému redaktoru přísluší. Okolnosti návrhem tvrzené nemohly sloužiti k úspěšné obhajobě pro právní bezvýznamnost; zamítnutím návrhu nebyla porušena zásada § 3 tr. ř. a nebyl zmatek čís. 4 § 281 tr. ř. přivoděn.

Další vývody stížnosti nedbají ustálených již zásad, že do oboru skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu, jichž výsledky v rozsudku vyličené lze vyvrátiti jen dokazováním jejich formální vadnosti ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř., spadá i výklad souzeného projevu, a že podkladem, na němž lze provésti hmotněprávní důvody zmatečnosti, tudíž i důvody čís. 9 písm. a) a čís. 10 § 281 tr. ř., jest jen to, co rozsudek zjistil výkladem souzeného projevu o jeho smyslu, významu, dosahu a účelu. Stížnost nevytýká rozsudku ani výslovně, ani zřetelným poukazem, že jeho výklad té či oné ze závadných statí je stížen některou z vad uvedených výčetmo v čís. 5 § 281 tr. ř. Takovou výtkou není tvrzení, že se rozsudek spokojil s doslovným převzetím důvodů obžalovacího spisu; není závady proti tomu, by se soud nepřidal k výkladu souzených projevů a k právnímu hodnocení skutečností výkladem zjištěných, jak to i ono uplatňováno spisem obžalovacím shledán-li soudem správným onen výklad a uznáno-li toto právní hodnocení za odpovídající zákonu. Pokouší-li se stížnost přes formální bezvadnost tohoto výkladu o jiný výklad závadných statí, nedokazuje ani právní mylnost rozsudku, takže na její vývody třeba odpovědi jen, pokud tu a tam dbá při právních námitkách toho, co zjištěno o smyslu, dosahu a účelu dotčené statí nebo naznačuje, že nebylo podle jejího mínění šetřeno zásad výkladu. Tak namítá stížnost, že ve statí označené v rozsudku značkou A 1, není vybízeno k žádnému ze zločinů uvedených v II. díle voj. tr. zák. Lze připustiti, že tato stať nemluví výslovně o jednání, které by spadalo pod naznačené hledisko. Než výklad, že jde ve statí té o vybízení k vojenskému zločinu (ovšem rozsudkem přesněji neoznačenému), jest v rozsudku

opřen o vývody, že se jí vybízejí také vojíni k účastenství na boji proti stávajícímu právnímu řádu ve státě za účelem změny jeho demokraticko-republikánské formy. Způsob, jímž tato přeměna ústavy republiky má být uskutečněna, jest podrobněji vyličen v další stati téhož článku, o níž uvažuje rozsudek jakožto stati A 4 a již dává ten výklad, že se jí podněcuje k pokusu o násilnou změnu demokraticko-republikánské ústavy ve vládu dělníků a rolníků. V této stati, k jejímuž obsahu bylo přihlížeti i při výkladu stati A 1, protože jest s ní ve vnitřní souvislosti, rozvádějíc podrobněji myšlenku naznačenou statí a ve zkrácené formě hesla v nadpisu článku, se uvádí, že je třeba vysvětliti dělníkům a rolníkům ve vojenských kabátech, by se nedali zneužiti proti vlastním bratrům ve vlastní zemi, nýbrž by společně s dělníky a rolníky mimo kasárny považovali vykořisťovatele a imperialisty za společného nepřítele a podle toho s nimi jednali. Jelikož podle § 1 zákona čís. 193 sb. z. a n. z roku 1920 náleží k úkolům branné moci spolupůsobiti při udržování pořádku a bezpečnosti uvnitř státu, tudíž i hájiti platnou ústavu proti pokusu o její násilnou změnu, k jehož zdolání by bylo přirozeně použito branné moci, nemohlo by se naznačené úsilí vojáků, odepřiti své »zneužití« proti »bratrům ve vlastní zemi a jednati s protivníky těchto jako s nepřáteli«, díti jinak než hromadným neuposlechnutím a vzepřením se příkazům představených při zákroku vojska proti davu usilujícímu o změnu ústavy, takže by šlo ve spolčení vojinů s občany k násilné změně ústavy o zločin vzpoury, uvedený v § 159, tedy v druhém dílu vojenského trestního zákona.

Tajnou jest podle poslední věty odst. 1 § 17 zákona na ochranu republiky i organisace, která — majíc ve skutečnosti účel uvedený v odst. 1 — předstírá jiný účel. Proto není právně mylným závěr rozsudku, že jde v obranných sborech dělníků, k jichž vybudování vybízí stať A 2, o tajné organisace podle § 17, odst. (1) zákona na ochranu republiky a ve vybízení k jich vybudování o přečin podle § 15, čís. 2 téhož zákona, an rozsudek výkladem této stati zjišťuje, že účel těchto organizací ve stati uvedený — obrana proti brutálnímu násilí fašistů — jest předstírán a pravým jejich účelem má býti podvracování demokraticko-republikánské formy státu, t. j. jeden z účelů uvedených § 17, odst. (1), věta první. Stížností citované rozhodnutí sb. n. s. č. 1937 nežádá pro pojem pobuřování zvlášť ostrých výrazů, jak neprávem tvrdí stížnost, nýbrž vyslovuje jen, že i kritika jednání ústavních činitelů, úřadů a orgánů státu může se zvrátiti v hanobení republiky, ba dokonce v pobuřování proti ní, užívá-li se ostrých výrazů. Rozhodným pro otázku, zda jde v souzeném projevu o hanobení republiky podle čís. 5, či o pobuřování proti demokraticko-republikánské formě státu podle čís. 1 § 14 zákona na ochr. rep., jest soudem zjištěný účel projevu. Směřuje-li projev k tomu, by byl v osobách, kterým svědčí, vzbuzen neb alespoň prohlouben duševní stav, předpokládaný pojmem pobuřování (duševní stav nepřející dalšímu trvání demokraticko-republikánské ústavy), naplňuje projev skutkovou podstatu přečinu § 14, čís. 1, kdežto jest jím dána jen skutková podstata přečinu § 14, čís. 5, je-li účelem projevu jen vzbuzení duševního stavu, který

si republiky neváží a jí opovrhuje, aniž by se vystupňoval v náladu dalšímu jejímu trvání v platné formě ústavy nepříznivou. Rozsudek zjišťuje výkladem dotčené stati, že se jí vybízí k boji za nastolení diktatury proletariátu nebo — jak plyne ze samotné stati, užívající vedle sebe obou těchto výrazů — za nastolení vlády dělníků a rolníků, jejíž nastolení bylo by — jak jest rozsudkem zjištěno výkladem další stati A 4 — změnou dosavadní demokraticko-republikánské formy státu. Vývody stížnosti, že diktatura proletariátu je pojmem sociologickým (národohospodářským), t. j. asi, že diktatura proletariátu jest možnou i za demokraticko-republikánské formy státu, jsou svémocným výkladem souzeného projevu a musí jako nepřipustný zásah do skutkově zjišťovací činnosti soudu zůstat nepovšimnutý. Nutným, ba nezbytným předpokladem úsilí, boje o změnu ústavy jest duševní nálada osob o to usilujících, jež si nepřejí dalšího trvání dosavadní formy ústavy, takže jest řečenou větou rozhodovacích důvodů zjištěn i účel, vyvolati tuto náladu, tudíž účel předpokládaný pojmem pobuřování proti demokraticko-republikánské formě státu a podmiňující podřadění stati té pod ustanovení § 14, čís. 1 zákona na ochranu republiky. Lze ponechati stranou, zda naplňuje, jak stížnost připouští — první část dotčené stati skutkovou podstatu hanobení republiky podle § 14, čís. 5 cit. zák.; nestalť se stěžovateli újma tím, že rozsudek neučinil tuto část stati předmětem zvláštní kvalifikace, shledávaje patrně v ní jen prostředek k vyvolání duševní nálady, k jejímuž vyvolání směřovala podle zjištění rozsudku stať celá. Další vývody stížnosti, že se ve stati A 4 nemluví o násilné změně ústavy, přesněji k ní se nepodněcuje, že statí B není republika hanobena způsobem snižujícím její vážnost a ohrožujícím obecný mír, protože v ní nejsou úmyslně zkresleny skutečné poměry v republice, že účelem stati C a) je jen přidělení půdy těm, kdož ji obdělávají, že stať C b) jest jen přípustnou kritikou veřejných poměrů a že stať C c) je jen konstatováním třídního boje jakožto hospodářského zjevu, jsou vesměs jen úsilím přivést nepřipustnou cestou samovolného rozboru souzených projevů k platnosti jiný jejich výklad, než jim dal nalézací soud ve výkonu vyhrazené mu činnosti skutkově zjišťovací. Stačí k nim podotknouti, že se podněcování podle § 15, čís. 3 zákona na ochr. rep. může státi i způsobem skrytým a že se i kritika, o sobě ovšem přípustná, může — jak již podotčeno — zvrhnouti v hanobení a v pobuřování. Jinak není v těchto vývodech ani vzdáleného poukazu, že se nalézací soud dopustil při výkladu souzených projevů některé z vad uvedených v § 281, čís. 5 tr. ř., nebo že projevy ty nezakládají trestné činy, které rozsudek v nich shledává, ani, když se činí podkladem úváh o jejich právním významu vše to, co rozsudek zjišťuje o smyslu projevů, o jejich účelu a o souladu, správněji nesouladu skutkových údajů v nich obsažených se skutečnými událostmi a poměry v Česl. republice. Stížnost jest, i pokud neusiluje nepřipustným způsobem o jinaký výklad souzených projevů, neodůvodněná; bylo ji proto zavrhnutí a stěžovatele podle druhého odstavce § 390 tr. ř. odsouditi k náhradě případných nákladů na řízení zrušovací.

Přezkoumáváje obsah rozsudku po rozumu § 290 tr. ř., shledal však zrušovací soud, že bylo trestního zákona v neprospěch obžalovaného nespřícně použito, pokud nalézací soud pro čin uvedený pod A) rozsudkového výroku uznal obžalovaného vinným vedle přečinu i přestupkem zanedbání povinné péče. Ustanoveními §§ 29—33 zákona o tisku, pozměněnými článkem III. zákona čís. 142/1868 ř. zák., mají býti postiženy trestem takové činy redaktora, nakladatele, tiskaře a rozšiřovatele zprávy, které by jinak vzhledem k těžce prokazatelnému zlému úmyslu, potřebnému k obsahovým deliktům tiskovým, zůstaly beztrestnými. Proto ustanovují předpisy ty, že řečené osoby, třeba jim podle obecných pravidel trestního zákona nelze přičítati dotýčný, obsahem tiskopisu spáchaný trestný čin, mají býti stíhány pro zanedbání oné pozornosti, k níž podle svého povolání byly povinny. Přestupek (přečin) podle čl. III. zákona čís. 142/1868 ř. zák. je tedy deliktem kulposním, při němž culpa, která se k tomuto deliktu vyžaduje, není zvláštním druhem nedbalosti, nýbrž má tytéž podstatné vlastnosti jako culpa podle trestního zákona vůbec; tresce se tu pachatel pro příčinnou souvislost činu s výsledkem, proto, že se z nedbalosti dopustil trestného činu, založeného obsahem tiskopisu (Lizst, Lehrbuch des österreichischen Pressrechtes 1878, str. 224). Z této právní povahy onoho deliktu jako deliktu kulposního plyne předně, že se výše trestu řídí výsledkem činu, závažností a velikostí deliktu obsahového, z nedbalosti uveřejněného neb rozšiřovaného, jímž se také podle nové úpravy čl. III. zákona čís. 142/1868 ř. zák. § 42 zákona na ochr. rep. řídí kvalifikace činu za přestupek nebo za přečin; zejména však plyne z něho, že byl-li tímž nedbalým opomenutím povinné péče uveřejněn nebo rozšiřován tiskopis zakládající svým obsahem skutkovou podstatu různých deliktů, z nichž jeden sám o sobě by opodstatňoval odsouzení zodpovědného redaktora, nakladatele atd. pro přečin, druhý však sám o sobě jen pro přestupek zanedbání povinné péče, nemůže býti redaktor odsouzen i pro přečin, i pro přestupek. Vždyť delikt zůstává v takovém případě týž, ať již obsah uveřejněného článku vykazuje znaky jen jednoho či několika deliktů, a onen souběh několika obsahových deliktů různého druhu má tu jen v zápětí, že zanedbání povinné péče nabývá kvalifikace přečinu, jakmile aspoň jeden z těchto obsahových deliktů náleží k deliktům uvedeným v třetím odstavci § 42 zákona na ochr. rep. Těžší výsledek téže nedbalosti absorbuje v takovém případě lehčí výsledek a přivodí použití sazby trestní normované na výsledek těžší. Nalézací soud proto pochybil, když, shledav, že stati uveřejněné v čís. 236 časopisu »R. P.«, uvedené pod A 1—4 rozsudkového výroku, zakládají skutkovou podstatu deliktů, jež náležejí jednak k deliktům uvedeným v odst. druhém, jednak k deliktům uvedeným v odst. 3 § 42 zák. na ochr. rep., — uznal obžalovaného pro uveřejnění těchto statí vinným i přečinem i přestupkem zanedbání povinné péče, ačkoliv zjistil, že pozastavené věty byly obsaženy v témž článku a jejich uveřejnění se tedy stalo tímž aktem nedbalosti obžalovaného při redigování časopisu. Bylo proto rozsudek, pokud jím byl obžalovaný pro čin uvedený pod A) rozsudkového výroku uznán vinným vedle přečinu i přestupkem zanedbání povinné

péče, zrušiti jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., a to jak ve výroku o vině v onom směru, tak i v důsledku toho ve výroku o trestu a v dalších výrocích s tím souvisejících.

Naproti tomu neshledal však zrušovací soud, že nalézací soud porušil zákon, jak mínila generální prokuratura při zrušovacím roku, i tím, že uznal obžalovaného vinným přestupkem zanedbání povinné péče pro uveřejnění statí uvedené pod C) b) rozsudkového výroku, ač ho zároveň odsoudil pro přečin zanedbání povinné péče pro uveřejnění statí uvedených pod C) a) c) rozsudkového výroku. Neboť třebaš veškeré tyto pod C) a) b) c) uvedené věty uveřejněny byly v témž čísle časopisu »R. P.«, přece nelze přehlédnouti, že nebyly obsaženy v témž článku, nýbrž v různých článcích onoho čísla. Uváží-li se, že obžalovaný jako zodpovědný redaktor byl povinen, by se o bezzávadnosti každého jednotlivého článku přesvědčil zvláště, nelze o tom pochybovati, že se obžalovaný uveřejněním řečených tří závadných článků dopustil trestného činu zanedbání povinné péče v trojím směru, to jest přesněji tří reálně se sbíhajících opomenutí, a nepochybil proto nalézací soud, posoudiv a kvalifikovav každý jednotlivý z těchto tří deliktů zvlášť a samostatně.

Čís. 3641.

Elektrický proud (elektrická energie) není movitou věcí ve smyslu § 171 tr. zák.

Jde o podvod, nikoliv o krádež, navrtal-li kdo do elektroměru otvor a vpravil tímto otvorem do elektroměru spínací špendlík, jímž brzdil při svícení kotouč elektroměru tak, že počítadlo vykazovalo menší spotřebu proudu.

Pokud lze podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 v neveřejném sezení rozhodnouti, že čin, jehož se obžalovaný dopustil, není zločinem krádeže, nýbrž zločinem podvodu.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm I 369/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 30. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem soudu první stolice byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 179 tr. zák., spáchaným tím, že odňal v době od začátku listopadu 1926 do konce srpna 1928 v Ž. pro svůj užitek z držení a bez přivolení Pražských elektrických podniků cizí movité věci, to elektrický proud, v ceně 200 Kč i 2.000 Kč převyšující. Zmateční stížnost obžalovaného napadá tento rozsudek číselně důvody zma-